

dels om kritikken giver kirkeministeren anledning til at genoptage sagen.

Kl. 13:58

Formanden:

Kirkeministeren.

Kl. 13:58

Kirkeministeren (Birthe Rønn Hornbech):

Ombudsmanden har ikke sagt noget om, at der er nogle papirer, som skulle have været udleveret, og som ikke er udleveret. Det, Ombudsmanden siger, er, at vi i stedet for at sende én stak skulle have sendt to stakke. Vi skulle have givet aktindsigten nogle uger før i stedet for at give den samtidig med partshøringen. Det er set fra et formelt synspunkt hundrede halvtreds procent rigtigt, hvad Ombudsmanden siger, og det er klart, at det ikke vil ske igen. Næste gang sender jeg selvfølgelig bunkerne to gange. Jeg synes, det er lidt upraktisk, men det er fuldstændig korrekt. Det ændrer ikke ved beslutningsgrundlaget.

Som det så også fremgår, er der sendt en skrivelse om, at der er nogle andre dokumenter i sagen, som vi bør se på, og det gør vi naturligvis. Det sidder mine embedsmænd med i øjeblikket, det siger sig selv.

Kl. 13:59

Formanden:

Hr. Jesper Langballe.

Kl. 13:59

Jesper Langballe (DF):

Som jeg har forstået Ombudsmandens kritik, gik den ikke så meget på spørgsmålet om, hvorvidt det var en eller to stakke papirer, men mere på spørgsmålet om, at de rettigheder, man har ifølge partsoffentlighedsloven, og den ret, man har til at blive partsafhørt, ikke må sammenblandes. Og når man lod udleveringen af dokumenterne vente til partsafhøringen, var det efter Ombudsmandens mening en sammenblanding. Det kan ministeren være uenig med Ombudsmanden i, men jeg mener at kende ministeren godt nok til at vide, at hun til enhver tid vil mene, at i forhold til kritik af en minister har Ombudsmanden det sidste ord.

Jeg gentager lige mit andet spørgsmål, nemlig om kirkeministeren i Ombudsmandens kritiske bemærkninger finder anledning til at genoptage sagen.

Kl. 14:00

Formanden:

Ministeren.

Kirkeministeren (Birthe Rønn Hornbech):

Jamen der er to ting fra Ombudsmanden. Der er denne kritik om, at Ombudsmanden tror, at vi har blandet offentlighed og partshøring sammen. Det har vi ikke, men det er uheldigt, at det fremtræder på den måde. Vi er selvfølgelig udmærket klar over, at det er to forskellige ting, men da aktindsigtsbegæringen kom på et tidspunkt, hvor vi var ved at være færdige med sagen, fik den pågældende det altså samlet. Det var en fejl, det sker ikke mere. Men efter min opfattelse er der altså ikke sket nogen uret; man har fået de papirer, man skulle have, og man har fået den partshøring, man skulle have. Det betyder jo altså også, at den pågældende har fået de papirer, der skal udleveres.

Ombudsmanden siger så, at der er kommet andre papirer, og at sagen skal genoptages, eller rettere, Ombudsmanden spørger, om vi vil genoptage den, eller hvordan det nu er formuleret – Ombudsmanden kan jo ikke bestemme, hvad en minister skal, men det tilrådes altså – og der er det, jeg siger, at vi kigger på de papirer nu, vi går dem grundigt igennem igen. Det gør vi.

Kl. 14:01

Formanden:

Hr. Jesper Langballe.

Kl. 14:01

Jesper Langballe (DF):

Det er jeg glad for at høre, og det regner jeg så med at ministeren kommer til rette med Ombudsmanden om.

Så kunne jeg godt tænke mig til sidst at stille et principielt spørgsmål i den her anledning: Er ministeren enig med mig i, at under en luthersk kirkeordning er det ministeren, repræsentanten for den borgerlige øvrighed, og ikke nogen gejstlig repræsentant, der har det sidste og afgørende ord?

Jeg kunne citere de berømte ord af Luther: Alt, hvad der er krøbet ud af dåben, kan rose sig af at være præst, biskop eller pave. Det er just sagt til de tyske fyrster for at gøre dem opmærksom på, at det var dem og ikke gejstligheden, der havde retten til at bestemme i kirken. Og det vil også sige, at i en sag som denne har den borgerlige øvrighedsrepræsentant – fyrsten, kirkeministeren – en klar ikke bare ret, men pligt til i givet fald at underkende den gejstlige øvrighed. Det vil jeg gerne høre ministerens syn på.

Kl. 14:03

Formanden:

Og det får vi her. Kirkeministeren.